

РЕШЕНИЕ

№ 7300

гр. София, 01.12.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 37 състав,
в публично заседание на 06.11.2014 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Славина Влатова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова, като разгледа дело номер **6056** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 257 от АПК във връзка със ЗОСОИ.

Производството е образувано по жалба на А. Т. К. от [населено място] срещу незаконосъобразно бездействие на Областния управител на област С. по молба от 06.03.2014г. на жалбоподателката, с която е поискано от областния управител да издаде заповед на основание чл. 6 ал. 4 от ЗОСОИ, с която да предаде за оценка на претенциите и установяване на квотите в съсобствеността на имот въз основа на влезнала в сила заповед № РД – 21 – 174 от 29.03.2000г.

В жалбата си жалбоподателката твърди, че областният управител е бездействал незаконосъобразно по негово задължение, произтичащо от закона – чл. 6 ал. 4 от ЗОСОИ. Твърди, че въз основа на влезнала в сила заповед № РД – 21 – 174 от 29.03.2000г. на областния управител, с която е приключила първата фаза на обезщетяване със съсобственост в сградата, предмет на заповедта, за областния управител на основание чл. 6 ал. 4 от ЗОСОИ е възникнало задължение да издаде заповед, с която да предаде преписката за оценка на претенциите и определяне на квотите, както и да уведоми жалбоподателката писмено за така издадената заповед. Твърди обаче, че и до момента не е издадена заповед и преписката не е изпратена за изготвяне на оценка на претенциите и установяване на квотите на съсобствениците в сградата, находяща се на [улица] в [населено място], където със съсобственост са обезщетени жалбоподателката, наследниците на Й. М. М., както и в която съсобственост има и държавата. Твърди, че като не са предприети действията по чл. 6

ал. 4 от ЗОСОИ, а именно не е предадено уваженото искане за обезщетение за оценка не вещо лице, областният управител е допуснал незаконосъобразно бездействие по негово задължение произтичащо от закона. Иска незаконосъобразното бездействие да бъде отменено и да бъде осъден да извърши дължимото по закон действие. Претендира разноски.

Ответникът Областен управител на С., чрез процесуалния си представител юрк. К., изразява становище за ниоснователност на жалбата. Твърди, че нормата на чл. 257 от АПК визира неизвършването на фактически действия, а не на правни такива. Твърди, че в конкретния случай се иска издаването на индивидуален административен акт, което е властническо волеизявление и не представлява фактическо действие, по което може да се формира незаконосъобразно бездействие по смисъла на чл. 256 и 257 от АПК. Иска жалбата да бъде отхвърлена. Претендира разноски в размер на юристконсултско възнаграждение.

Съгласно чл. 257 от АПК бездействието на административен орган по задължение, произтичащо пряко от нормативен акт, може да се оспори безсрочно. С оглед изложеното настоящият състав намира, че жалбата е подадена в срок, от страна – засегната от бездействието, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. В тази връзка намира жалбата за процесуално допустима.

Административният съд С. – град, II Отделение, 37 – ми състав, обсъди събраните по делото доказателства във връзка с доводите на страните и приема за установено следното:

Със заповед № РД – 21 – 443 от 1.04.1999г. (стр. 84) на областния управител било уважено искането на наследниците на З. Т. (Н.) Г., чиято единствена наследница е жалбоподателката, за предоставяне на съсобственост в новопостроената сграда на Съюза на българските филмови дейци, представляваща сутерен, първи етаж от двете крила и кинозалата на втори етаж от девет етажната жилищна сграда, находяща се на адрес: С., [улица] срещу одържавен имот, представляващ място от 145 кв. м и трети етаж от къща на адрес: С., [улица]. Тази заповед е отменена със заповед № РД – 15 – 189 от 29.03.2001г. на областния управител на област С. (стр. 81).

Със заповед № РД – 21 – 174 от 29.03.2000г. (стр. 79) на управителя на област С. било уважено искането на наследниците на З. Т. (Н.) Г. за обезщетяване със съсобственост в обект, общинска собственост, с административен адрес: С., [улица], представляващ сграда, състояща се от девет етажно тяло (с изключение на сутерена, първи етаж от двете крила и кинозалата на втори етаж) и четириетажно тяло заедно със сутерена, първи етаж от двете крила и кинозалата на втори етаж от девет етажното тяло, съставляващ държавна собственост, подробно описан в акт за държавна собственост № 13659 от 15.12.1986г. Тази заповед е връчена на жалбоподателката на 04.07.2001г.

Със заповед № РД – 21 – 443 от 21.04.2000г. (стр. 82) областният управител възложил на Е. А. С., лицензиран оценител на недвижими имоти, оценката на имота, описан в заповед № РД – 21 – 443 от 1.04.1999г. Впоследствие, със заповед № РД – 21 – 443 от 10.11.2000г. (стр. 83) оценката била възложена на вещото лице С. В.. На 29.11.2000г. определеният оценител изготвил оценка, съобразена със заповед № РД – 21 – 443 от 1.04.1999г., което оценка е предадена на областната управа с протокол от същата дата 29.11.2000г. (стр. 128 - 141).

Впоследствие заповед № РД – 21 – 443 от 1.04.1999г. била отменена като незаконосъобразна със заповед № РД - 15 – 189 от 29.03.2001г. на управителя на област С.. На 25.07.2001г. била изготвена нова оценка от оценителя С. В., съобразена

със заповед № РД – 21 – 174 от 29.03.2000г. (стр. 109 – 121). По делото не са представени доказателства тази оценка да е била предадена на областната управа, както и жалбоподателката да е била уведомена за изготвянето ѝ.

С молба № 97/5 от 30.01.2009г. (стр. 60) до Областната администрация - С. [населено място] К., наследник на З. Т. Г., поискала да бъде изготвена оценка на имотите и установяване на квотите в съсобствеността.

Със заповед № РД – 21 – 174 от 11.05.2009г. (стр. 105) областният управител възложил оценката на имотите, описани в заповед № РД – 21 – 174 от 29.03.2000г. на И. П. Р., експерт - оценител на недвижими имоти.

Със същата заповед № РД – 21 – 174 от 11.05.2009г., подписана от двама заместник - областни управители, било наредено да се изготви оценка на недвижимия имот, описан в заповед № РД – 21 – 174 от 29.03.2000г. на управителя на област С.. Оценката отново била възложена на оценителя И. Р.. В заповедта се посочва, че със заповед № РД – 21 – 174 от 11.07.2001г. на областния управител оценката била възложена на лицензирания оценител С. В., но изготвената оценка не била утвърдена в срока по чл. 6, ал. 5 от Закона за обезщетяване на собственици на одържавени имоти.

С молба от 10.06.2009г. (стр. 55) И. Р. съобщила на областния управител, че поради липсата на достатъчно данни за обектите в сградата не може да извърши възложената ѝ оценка.

С молба от 3.06.2009г. (стр. 56, 57 и 58) А. К. представила нотариално заверена декларация и удостоверение за наследници в уверение, че е единствен наследник на З. Т. Г. и поискала да бъде издадена заповед за утвърждаване на оценката и квотите в съсобственост, за която да бъде уведомена.

На 13.07.2009г. А. Т. К. подала до съда жалба срещу мълчаливия отказ на управителя на област С. да издаде заповед, с която да възложи на вещо лице оценка на претенциите и установяване на квотите в съсобствеността, считано от 3.06.2009 г., когато представила на областния управител декларация за наследствените ѝ права.

По тази жалба е постановено съдебно решение от 29.06.2012г. по адм.д. № 4864/2009г. по описа на АССГ, 26 състав (стр. 50), с което е определена стойността на имуществото по заповед № РД – 21 – 174 от 29.03.2000г. на областния управител на област С..

Това съдебно решение е обезсилено с решение № 11376 от 21.08.2013г. на ВАС, Трето отделение, по адм.д. № 11554/2012г. (стр. 42) и е прекратено производството по жалбата на А. К. срещу мълчалив отказ на областния управител да възложи на вещо лице изготвянето на оценка на претенцията и квотите на собственост. В мотивите на това решение е посочено, че не се касае за мълчалив отказ, а за незаконосъобразно бездействие на областния управител по чл. 6 ал. 4, което може да се атакува по реда на чл. 257 от АПК. Прието е обаче освен това, че както беше посочено по – горе със заповед № РД – 21 – 174 от 11.05.2009г., подписана от двама заместник областни управители е било наредено да се изготви оценка на недвижимия имот, описан в заповед № РД – 21 – 174 от 29.03.2000г. Оценката е била възложена на вещо лице И. Р.. В тази връзка в заповедта от 11.05.2009г. на втората страница се посочва, че със заповед № РД – 21 – 174 от 11.07.2001г. областния управител оценката е била възложена на вещо лице С. В., което е изготвила оценката, но така изготвената оценка не е била утвърдена в срока по чл. 6 ал. 5 от ЗОСОИ. В тази връзка в посоченото съдебно решение в мотивите ВАС е посочил, че за жалбоподателката е била налице

възможност да жали мълчалив отказ за неодобряване на изготвената оценка в срока по чл. 6 ал. 5 от ЗОСОИ. Посочено е обаче, че това може да стане в случаите, когато жалбоподателят е бил уведомен за това, че оценката е предадена на областния управител, което в конкретния случай не е направено. В тази връзка ВАС е приел, че по отношение на К. не е бил формиран мълчалив отказ по изготвената оценка от 2001г., поради и което съдът – АССГ – се е произнесъл по отсъстващ годен за обжалване акт. В тази връзка в мотивите е посочил, че бездействието на областния управител да назначи нещо лице, което да извърши оценката фактически, не е мълчалив отказ, а бездействие по смисъла на чл. 257 от АПК.

Въз основа на гореизложеното жалбоподателката в това производство с молба вх. № 97/5 от 06.03.2014г. е поискала на основание чл. 6 ал. 4 от ЗОДОИ областният управител да предадена преписката на нещо лице за оценка на претенциите и установяване на квотите в съсобствеността въз основа на заповед № РД – 21 – 174 от 29.03.2000г. на Областния управител.

Тъй като Областният управител не се е произнесъл и не е предал преписката на нещо лице за оценка жалбоподателката в това производство оспорва незаконосъобразно бездействие на областния управител, поради неизпълнение на задължение за извършване на фактическо действие по чл. 6 ал. 4 от ЗОСОИ, произтичащо от закона съобразно посочената разпоредба.

Настоящият състав намира, че разгледана по същество жалбата е основателна по следващите съображения.

На първо място искането е насочено към орган, в чиято компетентност е извършването на исканото фактическо действие и от страна заинтересована от оспорването му.

На второ място съобразно чл. 257 от АПК „Бездействието на административния орган по задължение, произтичащо пряко от нормативен акт, може да се оспори безсрочно, като се прилагат съответно разпоредбите за оспорване на индивидуалните административни актове“. Видно от посочената разпоредба защитата по нея може да се търси тогава когато е налице бездействие, а именно липса на действие, такова каквото е предписано по силата на закон. Защита по тази разпоредба обаче може да се търси само тогава когато е налице задължение за фактическо, а не за правно действие, поради и което оспорването може да бъде направено само тогава когато се касае за фактическо бездействие.

Задължението на административния орган по силата на разпоредбата на чл. 6, ал. 4 ЗОСОИ, която го задължава при влязъл в сила административен акт, с който е признато право на обезщетение, да продължи производството, като предаде уважените искания за оценка на претенциите и установяване на квотите в съсобствеността на нещото лице, е задължение за извършване на фактическо действие – предаването на оценка, а не за правно. Аналогично задължение, по силата на закона, има административният орган и когато правото на обезщетение е признато от съда, в производството по реда на чл. 6, ал. 6 ЗОСОИ, при което е отменен отказа на административния орган за обезщетение и е постановено съдебно решение по същество, с което е признато това право. Поради това по своите правни последици актът на административния орган по чл. 6, ал. 3

ЗОСОИ, с който се признава право на обезщетение и съдебното решение, с което при обжалване на отказ това право се признава от съда, са еднакви, то следва да се приеме, че и в двата случая административният орган има едно и също, произтичащо от закон

(разпоредбата на чл. 6, ал. 4 ЗОСОИ) задължение за продължаване на производството за обезщетение, чрез предаване на преписката за оценка и за определяне на квотите. Това задължение на административния орган представлява задължение за извършване на фактическо действие, а не за издаване на административен акт, тъй като административният акт по чл. 6, ал. 5 ЗОСОИ се издава едва след като вече е изготвена експертна оценка по чл. 6, ал. 4 ЗОСОИ, за което преди това преписката следва да е предадена на вещо лице и да е назначена оценката от административния орган. Обстоятелството, че съгласно чл. 6, ал. 4 ЗОСОИ предаването на уважените искания за оценка на вещо лице се извършва със заповед, не променя горния извод, поради това че въпросната заповед не представлява индивидуален административен акт. Такъв акт представлява заповедта по чл. 6, ал. 5 ЗОСОИ или мълчаливия отказ за издаването ѝ (каквито в този случай липсват както по преценка на настоящия състав така и съобразно решение № 11376от 21.08.2013г. на ВАС). В конкретния случай обаче пред съда е обжалвано неизвършването на фактическото действие за предаване на преписката за оценка съгласно издадената заповед от 2000г. за признаване на обезщетение (В този смисъл трайната практика на ВАС).

Във с гореизложеното за административния орган е било налице задължение, предвидено в законова разпоредба (чл. 6 ал. 4 от ЗОСОИ), да назначи оценка, след като има влязъл в сила административен акт, с който е признато право на обезщетение по ЗОСОИ. С бездействието на административния орган в случая се игнорира влезлия в акт, с който е признато право на обезщетение, без да съществува законова възможност този акт да бъде отменен или изменен. Следва да се подчертае, че в конкретния случай не е било необходимо подаване на нарочна молба от К. за определяне на обезщетение, след като това задължение за определяне на квотите и размера на обезщетението произтича от закона. Както вече се посочи в конкретния случай административният орган е задължен по закон да извърши определени фактически действия, изразяващи се в назначаване на вещо лице, поради което жалбата подадена против това неоснователно бездействие е допустима и основателна. На следващо място за пълнота на изложението следва да се посочи, че с последващите действия на административния орган от 2009г., издаването на заповед за определяне на ново вещо лице Р., административният орган е приел за невалидни изготвените оценки от 2001г., поради това, че не са били утвърдени в установения от закона едномесечен срок. След като назначеното през 2009г. вещо лице е посочило, че не може да изготви възложената му оценка за административния орган е било налице задължение да определи и предаде материалите на ново вещо лице. След като не е направил това административният орган е допуснал незаконосъобразно бездействие по задължение, произтичащо от закона, като това бездействие е фактическо – да предаде за оценка, а не правно.

Във връзка с изложеното настоящият състав намира, че в конкретния случай е налице незаконосъобразно бездействие на ответника по задължение произтичащо пряко от нормативен акт, а именно от разпоредбата на чл. 6 ал. 4 от ЗОСОИ. Въз основа на изложеното настоящият състав намира, че следва да бъде отменено незаконосъобразното бездействие на ответника и същият да бъде задължен да извърши действията, предвидени в закона.

Във връзка с изхода на спора съдът намира за основателно искането на жалбоподателя за присъждане на разноски на основание чл. 143 ал. 1 от АПК. Искането на ответника за присъждане на разноски е неоснователно.

Воден от горното и на основание чл. 257 ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Областния управител на област С. да предаде за оценка на претенциите и установяване на квотите в съсобствеността по заповед № РД – 21 – 174 от 29.03.2000г. на областния управител на С. на вещи лица, получили специално разрешение за извършване на такива експертизи по списък, утвърден от министъра на правосъдието и правната евроинтеграция и от министъра на финансите съгласно чл. 6 ал. 4 от ЗОСОИ в 14 дневен срок от влизане в сила на това съдебно решение.

ОСЪЖДА Областна управа на област С. да заплати на А. Т. К. от [населено място] сума в размер на 10 (десет) лева, представляваща разноски за тази инстанция.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховния административен съд.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: